

ANDREW EWART

**ZAPOMEŇ
NA MĚ**

THRILLER

**ZAPOMEŇ
NA MĚ**

Copyright © Andrew Ewart 2020

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Nikola Niklová, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0800-0 (pdf)

ANDREW EWART

**ZAPOMENŮ
NA MĚ**

VENDETA

Mým rodičům Georgeovi a Marjorie

Prolog

Železniční přejezd

Auto se zastavilo přesně na trati. Když sebou sedadlo setrvačností škublo, svaly jí ztuhly napětím. Vedle ní nehybně seděl její manžel s čelem opřeným o kožený volant. Kolem nich se marně rozléhalo výstražné troubení.

„Okamžitě zařaď zpátečku,“ vzpamatovala se.

„Nemůžu,“ odsekl stroze, „zůstali jsme tu viset.“

Sice bezmocně zavrtěla hlavou, ale zatím ji strach jen maličko pošimral.

Jak se za takovou chvíli mohlo všechno tak pokazit? Když byli od trati sotva deset metrů, semafor přeskočil na červenou. Řekla mu, ať zpomalí, ať nejede tak rychle, protože to stejně včas neprojedou. Neodpověděl. Všimla si, že jeho tvář v neskutečném horku celá zrudla. Sršely z něj nepřítčinnost a odhodlání, jako z každého chlapa, jenž zjistí, že jeho mužnost je v sázce. Zpátky ji samozřejmě získá jenom tak, že provede nějakou neuvěřitelně riskantní kravinu.

S rytmickým reptáním pod vousy, které jí připomnělo vlak ženoucí se po kolejích, dupl na plyn a jejich neonově zelené autíčko vyrazilo vpřed. Po spuštění první závory, co jen těsně minula střechu jejich auta, se neubránila instinktu skrčit se. Všimla si, že i manžel sykl a odhalil svůj chrup. Zvládne to projet, protože nic jiného mu nezbývá.

Když se i závora na druhé straně koleje neúprosně spustila dolů, hlavou jí problesklo, jak roztříští čelní sklo a jako popravčí meč je oba rozsekne vejpůl. Krátce vyjekla a vypadalo to, že ho tím přivedla zpátky k rozumu.

Zatímco mu pevný stisk volantů barvil zsinálé klouby do ruda, dupl mohutně na brzdu. Auto s trhnutím prudce zastavilo jen pár centimetrů od zářivě bílé, zubatě pruhované závory.

Byli v kleci. Stáli přímo na trati, z každé strany zatarasené dlouhou kovovou tyčí. Pohled na to ho aspoň částečně vrátil do reality.

„Ježíšmarjá,“ zasípal.

„Panebože!“ zaúpěla zděšeně. Bohužel až příliš pozdě jí došlo, že kdyby na začátku nevyjekla, třeba by padající závora stihl projet. Možná za tuhle šlamastyku může ona. „Co si to tu sakra snažíš dokázat?“

Neodpověděl. Ječivým tónem na pokraji hysterie se dožadovala, aby je odtamtud vyvezl. Jen ať je odsud sakra dostane. Zatočil volantem a z motoru se ozvalo beznadějně zaburácení. Krůpěje potu, stékající po jeho čelisti, mu kapaly na límec košile. Bylo nad slunce jasné, že z trati, kterou z každé strany blokuje závora, jen tak neodjedou.

Nakonec to vzdal a s hlavou opřenou o volant si dlouze povzdechl. U obou závor se začaly scházet skupinky zděšených tváří. Někteří motoristé se je dokonce svými klaksony snažili upozornit na nebezpečí. *To teda díky, pomyslela si nevrle. Myslíte, že nám nedochází, v jakém jsme průšvihů? Vůbec nám*

nepomáháte. Pak se koleje s mechanickým chvěním probudily k životu.

Hněv okamžitě vystřídalo soustředěné odhodlání. „Musíme odsud,“ snažila se naznačit co nejjemněji. „Přijíždí sem vlak. Musíme hned vystoupit.“

Jakmile si odepnula bezpečnostní pás, svou měkkou, chladivou dlaň mu položila na třesoucí se rameno.

„Ale auto –“

„Zapomeň na něj, Euane. Musíme pryč. Hned teď, prosím.“ Řidiči kolem nich troubili jako o závod.

„A co potom?“ dožadoval se přídušeně. Došlo jí, že pláče.

„Až se dostaneme domů, posadíme se, nalijeme si dvojitého panáka a probereme... co bude potřeba. Pak asi pravděpodobně budeme muset začít shánět nové auto.“

„A co pak?“

S usilovným výdechem si snažila zachovat aspoň poslední zbytek sebekontroly: „Pak navážeme na to, kde jsme skončili.“

Vtom se na ni otočil, oči celé zarudlé: „Super. Paráda. To zní lákavě.“

Ovládej se, Hano, napomenula se. *Zachovej klid, situace se určitě jednoduše vyřeší.* Její manžel se naprosto pomátl, takže nutně musela zůstat při smyslech. Copak tak poslední dobou nefunguje i celý jejich vztah? Rozrušený Euan se choval chladně a nepřístupně a ona mu neuměla pomoci. Posledních šest příšerných měsíců prožili v šedivé pochmurnosti. Z kdysi tak suverénního a sebevědomého manžela se za tu dobu stal nedůtklivý mrzout.

Bylo to právě šest měsíců, co se to Jennifer stalo. Šest měsíců, jež vedly k tomuto okamžiku.

„Co bys chtěl?“ zeptala se hlasem, ve kterém se mísil vztek s lítostí. „Co se děje, Euane? Svěř se mi, no tak. Je ti něco?“

„Doufal jsem, že se to časem zlepší,“ povzdechl si a rychle zamrkal. „Zkoušel jsem to.“

Jeho slova jí nedávala žádný smysl, proto zavrtěla hlavou. „Copak děláš něco pro to, aby se to zlepšilo?“ zeptala se nevěřičně. „Přijde ti, že když nás oba ohrožíš na životě, něco tím vyřešíš? Realita je bohužel o dost komplikovanější.“

Jakmile byla trpká slova venku, pleskla se rukou přes pusku, jako by je nejradši vzala zpět.

On se zvedl z volantu a pomalu přikývl. „Víš, to je přesně to, na co jsem přišel, Hano,“ odfrkl si tak suše, že ji z toho navzdory horku zamrazilo. „Život je samá překážka.“

Bzukot kolejí nabýval na síle jako hejno rozčlivených vos a auto na trati se začalo jemně otřásat.

„Prosím, Euane,“ zkusila to znovu, jenže hlas se jí v panikou staženém hrdle zlomil.

„Začínáš mě opravdu děsit, prostě okamžitě vystup, no tak.“

On místo toho nechal hlavu znovu spadnout na volant, a když se natáhla pro jeho ruku, vyškubl se jí.

„Tohle mi nedělej,“ žadonila, „takhle nám proboha neubližuj.“

„Já už jsem toho bohužel udělal dost,“ odpověděl.

Do úst se jí drala spousta slov, která si později vůbec nemohla vybavit. Možná že se do této situace nehodilo ani jedno z nich.

Nakonec už neříkala nic. Místo toho rozrazila dveře spolujezdce a vyběhla z auta. V tom neskutečném parnu si spálila krk a propotila tričko v podpaží. Pohledem bezmocně střelila po růžových rozmazaných flecích tváří za závorou. Koutkem oka spatřila, jak jeden z přihlížejících hbitě závoru přeskočil a rozběhl se přímo k ní.

Oběhla vůz ke dveřím řidiče. Jaká směšná barva, pomyslela si, příliš křiklavá. Euanovi se ale líbila, protože auto na parkovišti mezi samými modrými a šedými vždy nápadně vyčnívalo. Šokovalo ji, že i oni kdysi řešili tak nudné a běžné záležitosti. Že se stejně jako jiné manželské páry tehdy zabývali něčím

jiným než bolestí, ztrátou a smutkem. Tohle pro ně dnes byla téměř zapomenutá minulost.

Sklonila se k okýnku a zabušila na něj. „Prosím,“ zašeptala slabounce. Přišlo jí, jako by z velké dálky promluvil někdo jiný a ona pouze seshora pozorovala, jak zpocená cizí blondýnka buší na okno auta, uvázlého na kolejích. *Tohle nemůže být doopravdy*, problesklo jí hlavou. Už necítila vztek, nechtěla ani naříkat, spíš se neprávem chlácholila. *Neboj, Hano. Jenom se ti to zdá.*

Jenže nezdálo. To, co se dělo, bylo sice šílené, ale sen to nebyl. Vší silou znovu zabušila pěstmi na okýnko.

„No tak, prosím. Ať... ať už jsi udělal cokoli, takhle to nevyřešíš. Všechno se dá napravit.“

Někdo ji zatahal za paži, ale ona se mu vymanila.

„Okamžitě vystup,“ zaječela, „no tak, dej si říct.“ Vtom jí došlo, že se na ni něco žene jako dobře namířená střela. Vytrubování klaksonů okamžitě přehlušil sílící hřmot. Úpěnlivě se podívala na svého muže, jeho důvěrně známé obrysy lícních kostí, zakřivený nos a v koutech prořídlé tmavé kudrny.

„Prosím,“ naléhala čím dál jemněji, „podívej se na mě, no tak.“

Zavřel oči. Pak jí někdo silně zaryl nehty do ramenou a hrubě ji odstrčil nazad. Silný poryv vzduchu ji smetl přímo na chroptícího zachránce jako na měkký polštář. Zítra se jí na pažích nepochybně objeví ošklivý odstín fialových modřin s jedovatě žlutým lemováním.

Kolem ní se ovinuly cizí ruce, které vší silou, načerpanou ze svého zoufalství, odstrčila. Vyškrábala se na kolena a chystala se vyrazit vpřed. Když však její natažené konečky prstů jen těsně minul vlak, ztratila rovnováhu a znovu se svalila nazad.

Vzdmula se v ní nová vlna vzteku. *Co si to sakra snaží dokázat?*

Až do okamžiku, kdy předek lokomotivy z boku vpálil do vozu, vzduch se za řinčení ohýbaného kovu proměnil v dým a vlak auto s manželem neuvěřitelnou rychlostí sunul před sebou, ho ještě obviňovala, že si pouze něco dokazuje.

Život s Hanou
Naše první setkání

Café Bellevue

Malé kruhové zahradní stolky se v slunečním žáru proměnily v rozpálenou šéfkuchařovu plotnu. Sedím zády otočený ke vchodu do bistra připomínajícímu jeskyni, kde mě každou chvilku udeří do nosu vůně chmele, vinoucí se zevnitř. Na pozadí zní rámus projíždějících aut, výkřiky prodejců z nedalekého trhu a svištění tramvají.

Zdobené písmo na ubrouscích a jídelním lístku mě vítá v Café Bellevue. Jak jsem se sem dostal? Možná se mi v opilosti zdálo, že kocovinu bude nejlepší přečkat právě tady, v prouřeném křesílku. Rozhodně jsem se mohl probudit na horším místě než v pařížském bistru. Asi budu ve čtrnáctém okrsku, ale znovu – mám okno.

Své odpoledne tedy trávím lenošením u stolu s půllitrem v ruce a talířem zhltných steakových hranolků před sebou. V celém bistru sedím jen já a stařík s bílým, úhledně upraveným plnovousem, který si čte svoje narůžovělé noviny. Ani pouzí

dva hosté nezabrání vyzáblému mladému číšníkovi s knírkem v jeho neustálém pobíhání sem a tam s výrazem naprostého utrpení.

Čas letí.

Když se po chvilkovém zdřímnutí otočím, s návalem vzrušení si všimnu, že o tři stoly vlevo někdo přibyl. Sedí tam dívka s obrovitánskými slunečními brýlemi. Do čela jí padá neposedný pramínek světlých blondatých vlasů, zářících jako plamen zapáleného hořčíku. Se sluníčkem se kamarádí asi tak jako já, bledá ramena se jí už barví dorůžova. Pastelově modré šaty jí ve vánku poletují kolem štíhlých, křídově bílých stehen. Napomenu se, abych na ni nezářal tak okatě.

Mysli, Euane, jak začít? Oba vypadáme jako turisté a něco mi říká, že jsme oba z Anglie. Po několika měsících v Paříži jsem se pomalu začal smířovat s tím, že sem nikdy nezapadnu. Ona sem taky nepatří, takže už teď máme bezpochyby něco společného. Co jí řeknu? Něco vtipného a duchaplného. Co takhle zeptat se na počasí? Nebo na jídlo? Byla jsi už v Louvru? Nudím tě k smrti? Nic kloudného mě bohužel nenapadne, a jestli se za chvíli zvedne k odchodu, svou jedinečnou příležitost jsem navždy promarnil.

Na záchranu mi přijde číšník. Náhle nespěchá, odhodí svůj uštvaný výraz a starostlivě se vydá postarat se o svou zákaznici. S úklonou a úlisným úsměvem jí na stůl položí velký šálek kávy. Zůstává tady a bude se muset zdržet – aspoň než ji vypije. Zatím snad stačím vymyslet něco kloudného. Okamžitě zalituji své smradlavé, upatlané kostkované košile, která se naposledy prala bůhvídky. Objednala si *café crème* v jednom z těch obrovských šálků, na které Pařížané bůhvíproč vůbec nedají dopustit, i když jsou to nepraktické polévkové mísy, do jejichž malých oušek se nevlze ani prst. Blondýna rozpačitě škubne rtem, protože sama očividně přemýšlí, jak se z takového hrnku pije.

K mému překvapení ho nakonec roztřeseně zvedne i s podšálkem. Ke svištění tramvají, vrtání dělníků a povyku z trhu se teď přidává i řinkot porcelánu. Zdá se, že dívka se třese úplně celá.

Ačkoli oči a část obličeje nemilosrdně schovává za mohutnými brýlemi, poznám, že se dívá přímo na mě. Vlastně na sebe zíráme navzájem.

S pocitem, že se mi tváře barví doruda, jí v alkoholové rozmarnosti mávnu na pozdrav a šeptnu: „Čauky.“

Když si gravitace vybere svou daň, obří hrnek sklouzne z maličkého podšálku a nekonečně dlouho se řítí k zemi. Započne časovou smyčku, jež nemůže skončit jinak než jeho dopadem na dlážděnou ulici. Mezitím ještě třískne o okraj stolu. Bílé střepy se rozletí po celé kavárně a z šálku vychrstne oblouk podobný duze. Když dívka s lapáním po dechu vyskočí na nohy, s rachotem převrhne svůj stůl. Při pohledu na promáčený předek šatů, který se jí těsně lepí na bledá stehna, se okamžitě deru na nohy, přičemž nešikovně strčím do svého stolku, z nějž shodím talíř, příbor i půllitr.

Když stojíme proti sobě, na tváři se nám zrcadlí stejná míra šoku. Café Bellevue jsme za malý okamžik převrátili vzhůru nohama.

Vtom mě zničehonic ohluší obrovská rána nějakého výbuchu nebo výstřelu. V panice s hlavou v dlaních očekávám zemětřesení, tsunami či jinou katastrofu. Pak se mi zamlží před očima a oslepí mě bílá prázdnota.

S lapáním po dechu se s rukama před obličejem svalím zpátky do křesla a čekám, až upadnu do zapomnění.

Jakmile se mi vrátí zrak, v okolí je všechno při starém. Stařík si zaujatě čte noviny a číšník leští sklenice. Seizmické změny či atomový výbuch nikoho dalšího neznepokojují. Pohlédnu na stůl, u kterého seděla dívka s oslnivě blondatými vlasy, ale je prázdný.

Je pryč, odešla. Stůl se dal zpátky do původní polohy, jako bych ho nikdy nepřevrhl. V okolí se marně snažím zahlédnout potůčky rozlité kávy či úlomky střepů, ale není tu jediný náznak její přítomnosti.

Vůbec nic.

Zmizela.

245 dní po nehodě

Fotografie pohozené na stole v obýváku zredukovaly jejich život do několika snímků. Muž s tmavými kudrnami a růžovou jizvou, táhnoucí se od jeho levého spánku až po čelist, si je pozorně prohlížel a sem tam po nějaké přejel prstem. Na jedné z fotek se na pozadí Londýna objímal mladý pár, sotva dvacetiletý. Křenili se taky z o něco novějšího snímku, kde se zpod objemné vrstvy nepromokavých bund radovali, že i přes nepřízeň počasí vystoupali až na vrchol nějaké skály. Na další fotce se hledáček zaměřil na muže v černém obleku a ženu ve smetanově bílých šatech, kteří fotografovi jako děti chlubící se novými hračkami pyšně nastavovali své prsteníčky s totožnými blyštivými prstýnky.

Při pohledu na svého muže, mhouřícího oči nad fotografiemi jako nad vadnými díly skládanky, ji zaplavil dobře známý pocit otupělé bezmoci. Daleko víc by ji potěšil vztek, místo toho ji však šířila manželova pomatenost.

Dvojice jim neuvěřitelně podobných cizinců patřila do dávno zapomenuté minulosti.

Sestra vzala Hanu za ruku a mlčky ji odvedla do kuchyně.

„Bylo mi jasný, že je to zlý,“ řekla Saskia a natáhla se do lednice pro téměř prázdnou láhev sauvignonu, aby si dolila skleničku. S lehce třesoucíma se rukama pozorovala Hanu, jak si nalévá víno a hrdlem láhve přitom cinká o sklenici. „Ale vůbec jsem netušila, jak moc je to na hovno.“

„Je to, jak to je. Časem si na tenhle život budeme muset zvyknout.“

„Vypadá, jako by si opakoval na zkoušku,“ ztlumila Saskia svůj hlas a starostlivě se ohlédla do obýváku, kde se Euan stále ještě skláněl nad fotografiemi. Tchyně mu přehnaně sladkým tónem vykládala, co na nich je. „Sice se všechno může naučit nazpaměť, ale pochybuju, že to pro něho bude něco znamenat.“

„Aspoň že se snaží, nic jiného po něm teď ani chtít nemůžu.“

„Je mi líto, že jsem tu pro tebe moc nebyla.“

Hana znovu pokrčila rameny: „Vždyť San Francisco není zrovna za rohem. Teď tu jsi – a to je hlavní.“

Saskia si její vychrtlou postavu pevně přitáhla k sobě a konejšivě ji objala. Od té nehody šla kila dolů sama. Na jídlo už Hana neměla ani pomyslení, jako by jí nemocniční dezinfekce vypálila veškeré chuťové pohárky. Na konci každého dne, kdy se snažila manžela přivést zpátky k sobě, se k jídlu musela nutit.

„A co na to doktoři?“ zeptala se Saskia, opřená o kuchyňskou linku.

O pět let starší sestra díky svému bronzovému opálení, vkusnému trendy střihu a vypracované postavě zdánlivě vypadala jako mladší ze sourozenců. Hana si s povzdechem uvědomila, že rozhodně vypadá o mnoho zdravěji než odraz, který každodenně vídá ona v zrcadle. Měla mastné vlasy, tmavé kruhy pod očima a špinavé oblečení na ní viselo jako svěšená hroší kůže. Čím dál víc jí připadalo, že dát si na sebe make-up

by bylo totéž jako obvázat otevřenou zlomeninu. Před dvěma lety by v příznivém světle ještě prošla za dvacítku, jenže pak přišla ta manželova nehoda.

„Lékaři...“ začala, ale zastavila se. Když se Euan probudil z kómatu, doktoři oplývali upřímnými, slibnými prognózami, z nichž se postupem času staly odhady, a později dokonce i obavy. Zanedlouho jí došlo, že ji krůček po krůčku připravují na nejhorší.

Podle rad lékařů trávila nespočet hodin tím, že se manželovi snažila oživit paměť. Během jejich konverzací často zmíňovala podněty, které mu podle psychologky měly připomenout jejich společný život před nehodou. Říkali jim *paměťové bomby*, protože měly cíleně proniknout do podvědomí a po explozi v něm zanechat spoustu vzpomínek. *Taková pitomost*, pomyslela si. Opravdová paměťová bomba mu už v mysli explozi způsobila, když do jejich auta na přejezdu napálil rozjetý nákladní vlak.

Neuleví se jí, dokud manželovi nebude líp. Světlo na konci tmavého tunelu už mihotalo pouze v těch neoptimističtějších představách.

„Doktoři už pro nás udělali, co mohli.“ Svým chabým namítnutím nepřesvědčila ani sama sebe. Kdyby to totiž byla pravda, s manželem by mohli vzdát veškeré naděje na jeho uzdravení. Jenže vyhlídka na to, že ho jednoho dne po příchodu domů uvidí postávat v předsíni s whisky a důvěrně známým šibalským úsměvem, ji držela nad vodou. Jakmile ji uvidí, zašeptá: *Čauky*, stejně jako když se tenkrát poprvé potkali v Paříži. I když ji tak za všechny ty roky, co spolu chodili, zdrazil ještě milionkrát, nikdy se to neohrálo. *Vzpomínám si na tebe, Hano*, prohodí pak roztřeseným hlasem. *Na tebe i na všechno ostatní – úplně všechno*. Nato se mu vrhne do náruče a jeho rty nechá hladově přitisknout na své. Svět se promění v krasohled, hrající barevnou mozaikou...

Někdo jí však položí ruku na rameno a její nádherné představy se rozplynou. Zavrtí hlavou, aby zahнала své myšlenky, a pohlédne sestře do očí. Z otevřených dveří obývacího pokoje k nim doléhá hlas matky, stále popisující fotografie.

„Ty mě vůbec neposloucháš,“ připomene se Saskia.

„Promiň,“ zamumlá Hana.

Sestra se nejprve zhluboka nadechla přes zaťaté zuby a pak rty semkla tak pevně, jako by se chystala vyplivnout něco odporného. „Podívej se, v Seattlu jsou různí odborníci na paměť, třeba by vám pomohli. Slyšela jsi už o cívkové terapii?“

Hana se navzdory vlně nevole zatím snažila zůstat v klidu. „Něco jsem o tom zaslechla,“ potvrdila. Popravdě na to neustále narážela. V nemocnici kolem ní pouze opatrně našlapovali, zato mezi řádky diskuzních fór se to zmínkami jen hemžilo. Doposud před touhle nabízenou možností zavírala oči, jenže ona jí neustále znovu přicházela na mysl jako chytlavá říkanka. Kdo stojí za tím vyšperkovaným názvem? „*Spasitelé*,“ chválili si je někteří. „Rezníci,“ opovrhovali jimi druzí. Cívková terapie si zahrává s myslí. Hraje si na Boha a hazarduje s duší. V lepším případě zázračně vyléčí, v horším úplně zdevastuje. Cívková terapie vám milovanou osobu buď vrátí úplně, nebo zničí navždy.

„Minulý rok jsem o nich viděla dokument,“ pokračovala Hana. „Někteří z bývalých pacientů na ně podali žalobu. Ženě z Oregonu dokonce vymazali paměť. Z jejich transu se už nikdy neprobudila. Já sice chci svého manžela zpátky, ale ne po kouscích.“

Následovala sestřin pohled do obývacího pokoje, kde se jejich matka místo fotek začala věnovat televizi. Euan vedle ní pozoroval dění s nezaujatým výrazem.

„Není lepší vyzkoušet všechno?“ zeptala se Saskia tónem příkrého oznámení. „Zavolej jim a domluv si schůzku, za to nic nedáš.“

V sestřině vyzývavém pohledu se mísila lítost s rozhořčením. Vyčítala jí, proč už se těm odborníkům dávno neozvala. Už od dětství ji coby starší sestra nabádala k různým riskantním dobrodružstvím, z nichž měla malá a zbabělá Hana Allakerová strach. Zatímco s vrtěním hlavy trvala na svém a říkala „Ne, to ne“, blondáté lokýnky jí skákaly ze strany na stranu.

„Hano,“ začala Saskia, „nechci být zase za tu zlou a znít hrubě, ale řekni mi, prosím tě, co můžeš proboha ještě ztratit?“

Hana se podívala na sestru a pak na svého manžela. Proč více než půl roku čekala, že se zázračně uzdraví?

„Táta vždycky říkal, že na všem vidíš to nejlepší,“ položila jí Saskia ruku na rameno, „ale tady nejde jenom o Euana. Takhle to dál nezvládneš, Hanko.“

„Je to v pohodě,“ ujišťovala sestru tiše. „Všechno zvládám.“

„Dokud si s nima nepromluvíš, nemůžeš tvrdit, že jsi zkusila všechno. Dlužíš mu to, dlužíš to vám oběma,“ trvala na svém Saskia.

Hana poraženě svésila hlavu. Už nějakou dobu tušila, že se téhle možnosti nevyhne. Při představě, jak se muži v bílých pláštích štourají v manželově mysli a prohrabují se mu vzpomínkami až do samého nitra, se obávala, co by tam mohli najít. Na druhou stranu ji to celé lákalo. Pocítila temný závan zvědavosti, který ji pálil na jazyku jako přichycený karamel. Kdo a proč vlastně způsobil tu nehodu? Znat celou pravdu toužila stejně jako mít svého muže zpátky.

„Třeba ti i leccos vysvětlí,“ četla jí Saskia děsivě myšlenky – přesně jak to mají sourozenci ve zvyku. „Aspoň by se všechno vyjasnilo. Dosud ti přece nikdo neřekl, proč se to stalo.“

Zavrtěla hlavou. Určitě to byla nehoda, protože milující manžel by jí takhle nikdy neublížil. Prostě toho letního dne strašlivě pochybil. Jenže co když cívková terapie zjistí, co ho k tomu vedlo? Přinejlepším to třeba dokážou napravit a usnadnit jim život, pomyslela si se stoupající hladinou adrenalinu

v krvi. Představila si, jaké to asi bude, až jednou přijde domů a najde svého Euana stejného jako dřív. Na všechno si rozpomene a bude přesně takový, jakého ho miluje. A tentokrát o tom nebude pouze snít. Rty zkroutila do polovičného úsměvu.

„Zavolám jim,“ souhlasila nakonec. „Nic jinýho ti teď bohužel říct nemůžu.“

„Opravdu?“ ujišťovala se Saskia. Hana se znovu cítila jako devítileté děvče, které sestře právě přísahá, že matce nic nevyzvoní o jejím prvním klukovi. *No tak, Hano, slib mi to!* Vrátilo ji to zpátky do dětství, plného sesterských tajemství a nezlomného pouta.

„Slibuju,“ odpověděla.

251 dní po nehodě

Už po prvním doušku vína vnímala, jak se jí po těle rozlévá slastný pocit, kvůli kterému stálo za to si hladinku udržet. Seděli v baru, který svou pečlivě vybranou výzdobou působil jako středověká krčma. Koňské uzdy na zdech přesto vystřídaly pouhé plastové napodobeniny a měděné ohříváče zavěšené ze stropu zářily neuvěřitelnou čistotou.

Euan upřeně zíral na pěnu tmavého pivního speciálu, který pro něj Hana objednala. Čekala, kdy jí položí jednu ze svých obvyklých otázek, jíž jí připomene, že má v hlavě prázdko a nespíš to tak i zůstane.

„Tohle mi někdy chutnalo?“ ohrnoval nos nad netknutým pivem.

Trhla sebou. „No tak, Euane.“

„Promiň, jenže tahle teplá břecha se nedá pít.“

„Tak to přebij pěkně vychlazeným ležákem,“ napadlo ji, „nebo si poruč svoji oblíbenou brandy. Pamatuješ si na tu

šaškárnu s tequilou? Sůl jsi tahal nosem a šťávu sis mačkal do oka. Na večírku tě všichni s oblibou sledovali, jak se citronem připravuješ o zrak. Tvůj kámoš Barry tomu vždycky říkal *tequilová sebevražda*.“

Za svá slova se okamžitě proklela. Doktoři jí radili, ať se zmínkám o sebevraždě raději vyhýbá. Podle nich se tenkrát na přejezdu stala nehoda, za niž nikdo nemohl. Po pořádném loku ze skleničky se na manžela pokusila povzbudivě usmát. Místo toho se jí však na tváři objevil pochybný škleb, kterým ho jenom více zmátla. Víno s příchutí tropického ovoce a vůní květin jí ztrpklo na jazyku.

„Tohle je přesně ten druh piva, co jsi měl rád,“ pokračovala, „a divné speciály se směšnými názvy jako Líbezná štětka, Lapač jezevců nebo Volská hlava tě lákaly především. Výčepním jsi se svými nekonečnými otázkami dokázal pěkně lézt na nervy.“

Avšak Euan se znovu omluvil a sklenici ukazováčkem odstrčil. „Promiň, fakt tomu nemůžu přijít na chuť.“

„Chutě se mění,“ vyhrkla zběsile. Dnes večer ho za každou cenu hodlala udržet v dobré náladě, protože jen co se v její společnosti ucítí příjemně, zavede řeč na cívkovou terapii. Ale dokud se nezklidní, nemá cenu o tom vůbec začínat. Po chvíli přemýšlení jí něco napadlo: „Dobře, dobře. Mám pro tebe hru.“

„Hru?“

„Jasně, vítěz bere všechno.“

Pousmál se a situace najednou vypadala slibněji.

„Proč si v barech objednáváš divná piva, co ti nechutnají?“

„Nevím.“

„Nevadí, jdeme dál,“ zabubnovala prsty o stůl. „Jak se jmenoval můj táta?“

V usilovném soustředění zavřel oči. „Mar... Martin, Martin Allaker.“

„Dobře, moc dobře. Co byly dvě největší lásky v jeho životě?“

„Myslím... ty a tvoje máma?“

Svou odpovědí ji vykolejil natolik, že na chvíli ztratila řeč. Do nehody v životě litovala pouze jediného. Otec, jenž sedm měsíců před svatbou zemřel na náhlou srdeční příhodu, ji nemohl dovést k oltáři.

„Promiň,“ dostala ze sebe přiškrčeně, „nevyjádřila jsem se jasně. Myslela jsem spíš koníčky.“

Znovu zavrtěl hlavou. „Bože, tak to nevím.“

„Odpověď se ti přímo nabízí!“

Zdvihl obočí. „Pivo?“

„Jasně!“ zatleskala, „další bod pro tebe! Táta absolutně zbožňoval pivo a kriket. A co ty a kriket?“

„Já a kriket?“

„Ano.“

„Já... vůbec nevím.“

„Nesnášíš ho.“

Euan souhlasně přitakal, jako by mu to došlo. „Kriket nesnáším.“

„To je ještě slabý slovo. Úplně ho nenávidíš. A pamatuješ si proč?“

„Protože je to nuda?“

Ukázala mu zvednutý palec. „A dál?“

Rezignovaně mávl rukama. „Promiň...“

„Skotsko vždycky skončí na poslední příčce. Ale před tátou, kterému ses chtěl mermomocí zalíbit, sis hrál na kdovíjakého fandu. Pamatuješ si, co jsi u nás na návštěvě musel dělat?“ odpálila předstíraně míček.

„Dopředu sis načítal statistiky úspěšnosti hráčů a jejich pozice na hřišti, abys s tátou mohl nekonečně debatovat a při mistrovství popíjet jeho otřesnou pálenku. Proč to všechno, Euane?“

Zatímco upřeně zíral na odfláknuté kopie uměleckých obrazů na zdi, odvážila se popustit uzdu své naději. „Byl jsem do

tebe blázen,“ odpověděl nakonec, „a taky jsem měl rád tvého tátu.“

Naděje, kterou v sobě živila, přerostla v něco nádherného. „Takže si vzpomínáš?“ zatajila dech.

Když se jejich pohled na okamžik střetl, začala v něm pátrat po dobře známé jiskřičce, přeskakující mezi každým zamilovaným párem. On však po chvilce s povzdechem zavrtěl hlavou, a tím jí zmařil veškeré křehké iluze. „Ne, vím to jenom z tvého povídání, sám se na to nepamatuju. Promiň, ale doktoři přece nechtěli, abych ti lhal.“

Úsměv na tváři se jí rozpadl jako škraboška. Dostal ji stejně jako pokaždé. Dopadla bezúhonného viníka, jenž vůbec netušil, jak jí ublížil. S výrazem trýzněného štěněte zatnula zuby a za očima ucítila tepavý tlak. „To máš samozřejmě pravdu,“ snažila se znít vyrovnaně, „lhát mi nemusíš.“

Rychle si usrkl piva. „Není to zase tak špatný,“ chlácholil ji.

„Ale je!“ vyhrkla, i když se tak chovat neměla. Lékaři doporučovali pozitivní přístup a tímhle tak akorát prostřela hostinu pro výtčky, které jí v noci – ostatně jako vždy – zaručeně přepadnou. „Všechno je úplně v prdeli.“

Euan svěsil hlavu. „Omlouvám se. Nepůjdeme domů?“

Přikývla, protože dnes se očividně neovládala.

Když později toho večera ležela v jejich tehdejší manželské posteli, ozvalo se nesmělé zaťukání na dveře. Na prahu stál Euan v šedých vytahaných boxerkách a starém tričku s logem nějaké obskurní punkové skupiny.

„Nemůžu usnout,“ řekl ostýchavě. „Můžu zůstat tady?“

Všimla si, že se velmi stydí. Původní nádech arogance, který jí zároveň přitahoval a rozčiloval, byl po nehodě tentam. I když jí samozřejmě nejvíc chyběly manželova láska, důvtip a vřelost, stýskala si také po jeho nedostacích. Před nehodou to s ním šlo z kopce a do kopce. Někdy byl vlídný, jindy zase hrubián. Místo toho nový Euan neměl žádné chyby, jež by spolu mohli

vylepšovat, ale ani hluboké nitro, do kterého by ji krůček po krůčku mohl pouštět. Dřív byl domýšlivý a nesnesitelný, ovšem nikdy ne plachý. A tuhle jeho kuráž teď postrádala. Co by dala za to, aby se její vášnivý, vznětlivý a bezhlavě romantický manžel vrátil.

Euan vždy věděl, jak ji překvapit. Jednou před nehodou si myslela, že úplně zapomněl na její narozeniny. „*Jak si mám všechno pamatovat,*“ hádal se ublíženě, „*copak potřebuješ oslavu, dort a sladkosti?*“ Když se však vyřítila ze dveří do práce, spatřila jeho dárek. Na trávníku před domkem se rozprostíralo tři metry vysoké a dva metry široké číslo 27 z bodláků a bílých růží.

„*Volal jsem k tobě do práce,*“ připlízl se k ní zezadu a vychutnával si její překvapeně potěšený výraz. „*Chudinku tě aspoň na další tři dny skolila chřipka, ze které tě budou léčit tapas, rioja a Barcelona,*“ ušklíbl se s pozvednutým obočím jako hrdina všech špionů a před očima jí zamával dvěma letenkami. Výlet se mu podařilo utajit až do poslední chvíle.

Dřív byl výborný herec, jenž uměl lhát, jako když tiskne. Spoustu věcí si taky nechával pro sebe. Kdyby své pocity dokázal sdílet, nedusil by v sobě tolik emocí a možná by potom... Ne, k tomu, co se stalo, se znovu vracet nebude.

„Klidně zůstaň, jestli chceš,“ pokynula s překvapivou lhostejností nové, upřímné verzi svého muže, který okamžitě vklouzl do postele a přetáhl přes ně peřinu. Zdvěřile mezi nimi nechal několikacentimetrový odstup připomínající hlubokou propast.

„Snad to teď bude lepší,“ doufal.

S pohledem upřeným na strop mu položila dlaň na zátylek, a než první paprsky přes skulinky mezi závěsy ohlásily, že je na čase čelit novému dni, naslouchala jeho pravidelnému oddechování.

Každý jejich den probíhal úplně stejně. Jen co se probudila, šla se věnovat Euanovi, který teď spával v místnosti pro hosty. Podle doktorů měla mezi řečí sem tam zmínit něco o jejich starém životě, aby to v něm vyvolalo reakci. On zůstával zdvořilý, ovšem absolutně bez vzpomínek. Nic se nezměnilo ani později, když spolu doma uklízeli, obědvali nebo sledovali obrovskou televizi, jež se vyjímalala na zdi jejich obývacího pokoje. Vůbec nic si nepamatoval. Při filmu se sice několikrát pokusila zavést řeč na postavy podobající se jejich tehdejšímu společnému přítelům, ale kdyby lhala, zůstalo by to naprosto bez povšimnutí. Ničeho jiného než zdvořilosti se od něj nedočkala. Po večeři si k televizi brávali víno, aby navodili útulnou atmosféru příjemné domácnosti. Proklínala se za to, že pokaždé, kdy ho viděla vycházet schody do pokoje, si s úlevou oddechla.

Připomněla si, jak se kdysi nejvíc obávala toho, že se svým manželem ztratí vzájemné pouto. V počátcích se díky němu cítila jako středobod vesmíru, ale teď se jeden druhému opravdu vzdálili, a to způsobem, který by jí dřív ani nenapadl. Asi měsíc poté, co se Euan probudil z kómatu, se sešli s klinickým psychologem. Měl mu odpovídat na různé otázky. „*Poznáváte tuto ženu?*“ zkoumal je pozorně svými půlměsíčovými brýlemi. „*Ano, je to moje manželka,*“ odvětil Euan. „*Znáte její jméno?*“ chtěl vědět doktor. „*Hana Jane Stornowayová, za svobodna Allakerová,*“ odrecitoval Euan roboticky jako důvěrně známý verš. „*Milujete ji?*“ tázal se dál psycholog. Hana zatajila dech. Jeho koktání doplňovala jen překotná spoušť fotoaparátu. „*A... ano,*“ potvrdil, ale do očí se jí nepodíval. Prvotní zaváhání jí o jeho stavu bohužel prozradilo víc, než chtěla vědět.

Byla to pro ni jenom další malá rána osudu, protože do její kůže se každou minutu každého dne zarávalo tisíc ostrých bodliček.

Snažila se, jak jen to bylo v jejích silách. Svému manželovi, jenž navenek kromě jizvy vypadal úplně stejně, ale uvnitř se

změnil k nepoznání, chtěla porozumět. Toužila pro ně oba vybudovat nový život. Matka, sestra i pár přátel, kteří je občas ještě navštívili, jí všichni kladli na srdce, že pro svého muže dělá všechno, co může. Jenže nikdo z nich už netušil, že úsměv na tváři, s nímž ho každý den vítá, je pouze předstíraný a každou chvíli ho může vystřídat zběsilý nářek.

Život s Hanou **Naše první setkání**

Café Bellevue

Hrnek s podšálkem, které si třesoucí se dívka oběma dlaněmi zdvihá k ústům, o sebe hlasitě drnčí. Jakmile se přesvědčím, že hledí přímo na mě, rukou jí pokynu na pozdrav. Zašeptám své „čauky“ a rachot porcelánu stupňovitě zesílí.

Šálek se převrhne a roztříští se o okraj kovového stolku. Proud kávy nejprve vychrstne dívce na šaty, z nichž steče i na okolní dlaždice.

Když se s promáčenými šaty, které těsně přiléhají k jejímu tělu, postaví, bez rozmýšlení vyskočím na nohy. Převrhnu tím svůj vlastní stůl a talířek se sklenicí od piva sletí k zemi a rozbije se. To se ti fakt povedlo, Euane, jsi pěkný nemehlo.

Na okamžik na sebe stejně šokovaně civíme s pusou dokořán. Káva i pivo stékají mezi spáry dlažebních kostek a změř střípků porcelánu a skla se třpytí na slunci. Ještě před chvílí poklidné Café Bellevue teď vypadá jako po hospodské rvačce.

„Sakra, promiňte –“

„Panebože, to jsem nechtěl.“

Komu se vlastně omlouváme? A proč?

I když každý z nás způsobil spoušť u svého stolu sám, připadáme si jako komplici. Číšník, který vyjde ze svého kutlochu, se zastaví, aby pohledem mlčky prozkoumal škody. Když se dívka v nervózním postoji se zkříženými nohama postaví vedle mě, ucítím jemný závan jejího jablečného parfému.

„Co teď?“ zhrozí se tiše, ale naléhavě. Naše spoluvina je vzrušující, protože jsme se právě stali dvojicí výtržníků, co zdemolovala kavárnu.

„Nemám tušení,“ syknu zpátky. „Co takhle utéct?“

„Tím to ještě víc poděláme, ani jsme nezaplátili.“

„Tak nesedneme si na chvíličku?“

Nechtěl jsem, aby získala dojem, že ji balím. Pod jejím zkoumavým pohledem jsem se však proklínal, proč jsem se neoholil nebo si aspoň nevyměnil pár dní nošené tričko, protože z ní i přes kávu promáčené šaty vyzařovala jistá vnitřní elegance.

„Proč ne,“ souhlasí. „Co horšího se ještě může stát?“

Když se číšník znovu objeví s mopem a smetákem, na jeden hrozivý okamžik to vypadá, že se mi je chystá předat. Nakonec se ale do úklidu hbitě pustí sám a co chvíli na mě vrhne zmučený pohled, kvůli němuž přemáhám smích. Všimnu si, že i dívka dlaní před ústy maskuje své cukající koutky.

„*Je voudrais une autre bière, s'il vous plaît,*“ poručím číšníkovi, který se pro něj s hlubokým povzdechem odbelhá. Dívka místo dalšího šálku *café crème* z kabelky vyloví krabičku cigaret. Já z kapsy vystrachám zapalovač a chvíli mi trvá, než jí z třesoucích se rukou připálím. Když konec cigarety vzplane, potáhne si a uvelebí se ve svém křesílku. Na tom, jak kouří, mi něco nehraje. Cigaretu sice galantně přidržuje mezi útlými prsty, ale po nikotinu vůbec neprahne. Dojde mi, že pouze napodobuje známou pózu z nějakého filmu, protože chce vypadat jako elegantní Pařížanka.